

DIABETIS FELINA

La DIABETIS MELLITUS és una malaltia normalment d'origen genètic i que cursa amb nivells elevats de glucosa a la sang.

La INSULINA és la hormona que s'encarrega de distribuir la glucosa al organisme, perquè sigui utilitzada com a font bàsica d'energia. En la diabetis, o bé no es fabrica suficient quantitat de insulina, o bé, aquesta no és eficaç, i això fa que els nivells de sucre es mantinguin alts durant tot el dia, provocant una simptomatologia característica al animal:

- augment de la set
- augment de la gana
- augment de la quantitat d'orina
- apatia
- pèrdua de pes o obesitat
- vòmits
- simptomatologia nerviosa
- cataractes

El TRACTAMENT de la Diabetis consisteix en:

1. ALIMENTACIÓ: en els gats pot arribar a controlar-se la malaltia únicament amb el pinso adient. (dieta baixa en carbohidrats). El gat haurà de variar els hàbits alimentaris i menjar només en dues tomes (la primera en el moment del tractament i la segona a les 12 hores- si es tracta amb hipoglucemiant- o a les 8h si es tracta amb insulina: Alhora és important que no mengi entre hores.
2. La Diabetis felina respon bé al tractament amb HIPOGLUCEMIANTS orals administrats cada 12 hores. El tractament alternatiu és la injecció diària de INSULINA via subcutània.

Es important, i a cops, difícil ajustar la dosi diària que ha de rebre cada pacient. Hi ha una sèrie de factors que fan modificar-ne el tractament:

1. Si l'animal menja la meitat de la ració, lo adient serà administrar el 50% de la dosi habitual.
2. Si l'animal ha vomitat el dia anterior, és aconsellable esperar 1/2 hora després de menjar (per si es repeteixen els vòmits) a administrar la medicació.

3. Si el gat no vol menjar al matí, el millor mètode és deixar-li el menjar disponible, de manera que pugui menjar quan se li estimuli la gana al disminuir la glucosa després de la medicació.

4. Si l'animal no vol o no pot menjar (dejuni, vòmits, diarrea, malaltia...), la medicació se li administrarà a 1/3 de la dosi habitual. Aquesta situació pot mantenir-se sense perill durant 3 o 4 dies. En la recuperació, la ingesta d'aliments i la dosi de la medicació s'augmentaran gradualment (1/4 dosi).

5. L'exercici que faci l'animal: és important que sigui constant però lleu. El sobre-esforç d'un dia farà reduir-ne la dosi al 50 % com a mínim.

Hi ha una sèrie de factors que poden influir amb el tractament de la Diabetis i que és important que siguin corregits per tenir un bon control de la malaltia:

- a) Malaltia concomitant (hipertiroidisme, pancreatitis, insuficiència hepàtica o renal..)
- b) Període reproductiu: la castració pot ser necessària en molts gats perquè evitarà la situació d'estrès del animal durant el període de zel de les femelles i l'estrès és un factor inconvenient en un animal diabètic.
- c) Infecció (sarro, gingivitis..): la insulina perd activitat davant d'un procés infecciós i per aquest motiu és bàsic un bon control bucodental del animal.
- d) Variacions o dieta incorrecte
- e) Sobre-esforç, excés d'exercici o situacions estressants.
- f) Errors de manipulació, administració o dosificació en el tractament
- g) Obesitat

Un bon seguiment dietètic i mèdic evitarà complicacions en la malaltia que poden arribar a ser fatals per l'animal. Els CONTROLS a fer són:

- Control de GLUCOSA en orina (propietari a casa): per mitjà de tires de paper que, per un criteri de colors, ens informa de la glucosa eliminada. Un implica tires de glucosa negatives o lleugerament positives.
- Control de GLUCOSA en sang (veterinari): la mesura de les variacions de glucosa durant el dia permet establir una corba de control del tractament.
- Control de FRUCTOSAMINA en sang (veterinari): valor mitjà dels nivells de glucosa durant un mes.
- Control del PES: aquest ha de intentar mantenir-se constant.

COMPLICACIONS / URGÈNCIES

1. HIPOGLUCÈMIA: La simptomatologia que ens indica la fase de hipoglucèmia és:

- letargia, mareig
- incoordinació, desorientació
- debilitat, tremolors, atàxia
- convulsions
- col·lapse, pèrdua de consciència

L'actuació correcte davant d'aquesta complicació és administrar SUCRE o MEL a la boca del animal i posar-se en contacte urgent amb el veterinari.

2. CETOACIDOSI DIABÈTICA: davant d'aquesta simptomatologia és important portar l'animal al veterinari:

- letargia, debilitat
- anorèxia, vòmits
- hipotèrmia
- depressió, postració

Tot això permet concloure, que tot i tenir un bon pronòstic, la Diabetis Mellitus, és una malaltia crònica que requereix d'un control continuat i constant per part del propietari, i alhora cooperació amb el veterinari per un correcte control de la malaltia.

